

v tobě, rozsápán vodou, prokletý fantóm zkázy
rozvíjí nad všecko lidské svá chapadla chobotnice,
prokletý Atlantiku, běda ti, běda, běda,
daleko od tvých břehů, na jiném konci světa
najde si hnízdo pták, najde si člověk dům.
Chudobná Evropo, v níž třpytí se porůznu ledy,
vidím tě přes brvy věků. Vidím tě, Asie,
vidím vás v prismatu slz třpytit se jako duhou,
vidím tě, druhé lidstvo, ty, které nedopustíš,
aby zneužil tyran či zaprodal svatokupec,
co nám bylo tak drahé. Jak veliká útěcha
tomu, kdo snažil se býti v životě filosofem,
útěcha malá však tomu, jenž strojí svůj vlastní pohřeb.

ALDO NIKOLAJ

Italský dramatik. Narodil se 15. března 1920 ve Fossanu. Velký úspěch zaznamenalo jeho dílo Voják Piccico z roku 1955, (do češtiny přeloženo jako Italská balada) které kritizuje militarismus. Jeho dramata jsou satirami na rodinné vztahy. Formou i námětem často směřují k absurdnímu dramatu. V roce 1966 byly jeho Monology uvedeny pod názvem Tři proměny Zdenky Procházkové. Knižně tato monodramata vyšla pod názvem Šestkrát do černého. Jednoaktovka VODA A MÝDLO je příběhem ženy Francescy, která se ve svém vyprávění vrací k zločinům, za něž byla odsouzena na doživotí. Její chorobná touha po čistotě, která ji dovedla až do vězení, je popsána se sugestivním zaujetím pro temné stránky člověka.

Další dramata: Kyvadlo (1963), Černý jako kanár (1964), On a ona (1964) atd.

VODA A MÝDLO

Francesca — čistotná, dobromyslná osůbka se šťastným výrazem. Vlasy pečlivě rozdělené, šál na ramenou, věžeňské šaty.

FRANCESCA: (Sedí) Co se mně tady nejvíc líbí... to je tohle krásný umyvadlo. Ta radost, když se tak koukám, jak ta vodička z kohoutku hezky šumí, jasná a čistá... Člověk by se v ní pořád šplouchal. Já taky vydržím hodiny a hodiny s rukama pod vodovodem. A to se namydlím, opláchnu, znova namydlím. Ale ať se meu sebevíc, pořád mám dojem, že nemám ty ruce nikdy úplně čistý! On je dneska svět špínou přímo zamořenej, což o to! Taky to může být potem. Řeknu jako třeba já: s tou svojí mastnou pletí si připadám, že mám ruce věčně jako špek. Je to soužení... A proto se ustavičně meu. Ale vždycky jen mýdlem! P o ř á d n ý m mýdlem, tím na praní. To jediný nepáchne. Naopak: voní čistotou. Toaletní mýdla nemůžu vystát. S tím se jeden neumeje, jenom... je jinak cejtít. Řádně se umýt, to je ta největší a jediná radost mého života. Můj jedinej přepych. Čím víc se meu, tím jsem raději na světě. „Jedině tvor čistý,“ jak říká pan kaplan, „je tvor šťastný a bohumilý“... Mít tady ještě jednu koupelnu, tak si tu připadám jako v ráji. Trpělivost, Francesco! Zatím si myslí, že jsi v očištcí. Musím přiznat, že jsem to chytla znamenitě. Vždycky jsem snívala o tom, kdyby tak pámbu dal a já se jednou zmohla na takovou světničku pro sebe. Ach, to je krásnej pocit, když se člověku splní, po čem

toužil! ... Já říkám, že tu pravou radost ze života může mít jen ten, kdo nemá žádný starosti. Jenže to už o tom obyčejně neví... A mně to vyšlo: starosti žádný a navíc to mám písemně, že mě tu nechají až do smrti. Pokojíček je malej, pravda, ale mně to stačí. Čistá postel... stolička... skřínečka... a tohle rozkošný umyvadýlko! To hlavně... Dokoňce tady mám i vlastní... tentononc. Sice bych to radši viděla mimo, no... Jenže ředitel mi dal vzkázat, že se to zatím jinak zařídit nedá. „Škopíček“... jak tomu vynálezu říkají, patří k zařízení do každý cely. No to je předpis. Co dělat? Venku je jich víc. A jsou horší... předpisy. Co se týče personálu... vzornej! Starají se o mne jako o včelí královnu. Chraňbůh, abych jen špitla, že mně tady něco chybí! Zbytečnosti tu nepřestujou, to ne, zato potřebný věci dostane každéj. A všechno bezplatně. I stravu. Podává se na pokoj, takže se nemusím obtěžovat do jídelny. Jak při tam můžou ještě některý licoměrnice remcat a dokonce si vymýšlet stížnosti, to prostě nechápu! Místo, aby byly vděčný, že tady tak pěkně bydlíme. Dneska! V takový krizi!... Rozčilujou se, že nemůžou do města. Stejská se jim po světě, po tom za branou... Po svobodě... Mně se chválabohu nestejská po ničem. Jakživo se mi tak dobře nevedlo jako teď. Však už jsem taky pár kilo přibrala! Ať mi nikdo neříká, že to mám ze sedavýho života. To je proto, že nemám starosti. Jsem klidná, veselá, smířená s bohem i s lidmi. Zvláště od tý doby, co mně dali na extra pokoj. Nedávno jsem se musela srdečně zasmát našemu dozorcí. Zapomněl za sebou otočit klíčem. Přiletěl zpátky celý vyjevený a koukal, jestli jsme mu neutekla. Zamyká mě na tři západy. Pan Ostraha! Kam bych asi tak utíkala? Kdyby mě propustili — našťestí si to nikdo nemůže dovolit — musela bych snad, nedej pánbůh, venku něco ukrást, abych se dostala rychle zpátky... Když já si vzpomenu, jakéj jsem to vedla neutěšenej život, předtím!... Co jsem se nadřela!... Jako soumar. A jenom pro kus toho žvance. A těch vydání! Mamma mia, mně se věčně nedostávaly peníze. A to jsem žila velice skromně: talíř zeleninový polívky a čistá postel. Jsou tohle nějaký nároky? A to nekřesťanský nájemný! Přitom jsem musela běhat s každým vědrem pro vodu až na dvůr, protože v baráku nebyl ani vodovod... Zato teď si žiju! Než vlezu večer do postele, vždycky pootevřu malinko kohoutek. Mně se totiž moc hezky usíná, když slyším kapat vodu. V noci se probudím a v hlubokým tichu slyším kap... kap... kap... vodička mi dává dobrýtro! Vstanu, ošplouchnu se, namydlim se, umeju se... Potom začnu s úklidem. A když skončím, meu se nanovo.

EUGENE GLADSTONE O'NEILL

1888 - 1953

Zakladatel moderního amerického dramatu, potomek irské rodiny, která se vystěhovala do USA před hladomorem. Nositel Nobelovy ceny.

Místem rodiště se mu stal bostonský hotel, kde se právě zastavil jeho otec s rodinou na herecké štaci. Výchova v katolické internátní škole, nedokončená studia na Princetonské univerzitě, ze které byl vyloučen, cesta za zlatem do Hondurasu, střídání zaměstnání a stále návraty na moře, kde znovu a znovu hledá útočiště, jsou jen malým pohledem do jícnu jeho rušného života. Po léčení tuberkulózy v sanatoriu Gaylord farm se zcela obrací k tvorbě. Výsledkem je osm jednoaktovek a dvě celovečerní hry. Konečná bilance jeho díla — dvanact svazků divadelních her — mluví sama za sebe.

V r. 1926 O'Neill napsal: „Je možné vytvořit v dramatu moderní hru jako protiklad řeckého osudového dramatu, kterou by inteligentní obecnost pochopila i bez víry v osud anebo nadpřirozenou odplatu?“ Odpovědí na tuto otázku se stala jeho parafráze starořeckého mýtu o rodu Atreovců — SMUTEK SLUŠÍ ELEKTŘE (1931. Tragédie rodu Mannonů se odehrává v době války Severu proti Jihu a je jakýmsi pokusem nahlédnout do labyrintu vztahů,

Alejandro Casona

Jitřní paní

/Monolog Angeliky/

Už prostě nemohu^u dál. Prožila jsem snad všechno to nejhorší, co žena může vytrpět. Poznala jsem opuštěnost a samotu, ponižující čekání u mramorových stolků, malátnou úzkost při rozednění, když člověk nemá střechu nad hlavou. ~~Už~~ kdy s vámi jednají jako s kusem hadru. Pouze má hrđost mě držela při životě. Ale pak jsem i tu ztratila. Jsem poražena a nestydím se to přiznat. Cítím už jen zvířecí touhu najít teplý kout a o ničem nepřemýšlet. Život mě zlomil. Po tom všem, co jsem prožila, mi Martin už nemůže nič udělat. Špehat mě bičem přes obličej? Prosím. Aspoň by to byla čistá bolest. Dávat mi jídlo na podlahu? Ani to by mi nevadilo. Naopak. Blahořečila bych mu za to, že je od něho a že je z tohoto kraje, kde jsem se narodila. Ne. Žádná lidská moc mě odtud nedoštane. Tyhle ubrusy jsem vyšívala já, já. Tyhle pelargonie, co jsou za oknem, jsem sázela já... Je to můj domov... můj... můj... můj!

/Zoufale se bortí v pláči/

ještě dříve

* Sta jsem z něj dr něj (lebe) takal
jako olivatum mive,

Udělat mi kletu do tvrd ?

Aldo Nicolaj

Tabák a sůl

/Monolog Olympie/

/Olympie ve smutečném, slzí smíchy/

Och, bože, bože. Už jsem myslela... bože, já se zalknu, celý břicho mě bolí... och, bože... v boku mě píchá... |já totiž -|ne! Především to musí ze mě ven. /Znovu se rozesměje/ Dost! |Tak... Už je to lepší. Teď zase můžu dýchat. Já jsem se musela tak přemáhat, abych nezačala řvát smíchy, když mi projcvovali soustrast. Pusu mám rozkousanou do krve. Já se tady směju a můj muž chudák... |Hrozný osud. |Když si pomyslím, že ještě předevčírem si to kolem mě frčel v tom svém novém bouráku. |On když se posadil za volant, myslel, že mu patří svět. |Chudák Amadeo. Byl to jedinej mužskej v ným životě, kterýho jsem milovala. Ať se choval, jak se choval, nikdy jsem ho nepřestala mít ráda. |Nebohý Amadeo. |Bylo to zvíře. Nádherný zvíře. Jeden z těch bejčků, kteří jsou náramně pyšní na to, že se narodili jako samci a nesou tu svoji privilegij jako královskou korunu. Jeden z těch ulajváků, kteří berou život jako jedinečnou příležitost k zahálce. |Já vod rána do noci v krámě a von den co den světil modrý pondělí. Dřepěl v kuchyni, nohy roztažený a čuměl do novin. Práce, ať byla jakákoliv, třeba jen podle jména, to byl pro něj hrob.

Jak je to krutý, že jsem ho neviděla ani na smrtelný posteli. Snad je to tak lepší. |Zůstane v mejch vzponínkách mužskej, jakej skutečně byl. Plnej života. Kdyby se nehonil za téma mašinama, ještě si tady dneska mohl bejt. |Přišlo to na něj až po válce. Prý, kupme si auto. Na co? Budu tě vyvážet v neděli do přírody. |Dej mi svátek. Máme přírody doma dost. |Ale on, že ne. To že je úplně jiný, když mu nad hlavou zpívají ptáčekové, dneska má prej auto každej buran, stačí nám prý nějaká rachotina. |To je věčně samej spěch a nakonec se v tom člověk zabije. |Na všechno jsem mu vždycky přisvědčila, ale v tomhle jsem zůstala neoblomná. |Zato paní lékárnice odnaproti. Kára jí přišla vhod. A taky draho. No, osud neošidíš. Koupila si auták a prej aby jí Amadeo učil šofírovat. Chodili na to den co den. |Podezření jsem neměla žádný. Proč bych taky na ni měla žárlit? Když ta ženská vypadá, jako by jí pánbůh naschvál stvořil, aby mužským přešla chuť. |Až jedné noci... postel vedle mě zůstala prázdná. Druhej den ráno jsem viděla Amadea, jak stojí před lékárnou, ruce v kapsách, nohy

rozkročený, pan lékárník. Citlivka on nebyl nikdy. Řekl mi to na rovinu. Zařídil jsem se v lékárně, protože mám tady větší pohodlí. Ale já jsem přece tvoje manželka! Manželka je tam, kde se jednomu vede dobře. Jako vlast. Od té chvíle jsme už nepromluvili a já jsem věděla, že mě opustil navždy. Deset metrů bylo mezi námi. Zrovna tolik měří šířka naší ulice. A jako nás kdysi špehovala celý hodiny ta druhá a užírala se závistí a žárlivostí, trápila jsem se teď zase já. Kdyby se byl nechal vobloudit espon z lásky. To bych si dala ještě líbit. Ale přetáhnout mi ho kvůli penězům, nachytat ho na těch nezaslouženejch třicet procent, to mně bylo, jako by ta ženská na moji pectivou trafikou plivla. Ani jsem nedoufala, že by se v Amadeovi hnulo svědomí, spíše jsem prahla po posmtě. Modlíla jsem se, aby přišla s lékárnou na buben, aby se jí barák sesypal na hlavu, nebo aby jí uvízlo trochu za nehem, až bude vařit zas ty svoje jedy. Zrovna tolik, co stačí, aby zheble.

Teď už chápu, proč zežloutla jako citrón, když mě uviděla na pohřbu. Museli ji podepřít, aby se jim tam neskácela. Proč mě ta ženská nenávidí? Vrtalo mi hlavou. Když jsme hodili na rakev poslední hroudu, vzal mě stranou natář a něco do mě hučel. Trvalo hezkou chvíli, než jsem pochopila, co říká. Cože? Amadeo přece nikdy neměl ani vindru. Kde na jednu sebral dům a pozemky. Co? Lékárnou taky? Ta druhá mu dala všecko připsat. Aby jí neutekl, račte rozumět. A protože váš drahý zesnulý nezanechal poslední vůli a vy jste, milá paní, jeho legitimní manželka... Zdědila jsem všechno. A ta druhá? Druhá nic. Je něco takovýho vůbec možný? Lidi, je možný, aby byl život tak spravedlivej?

Blanche:

U Labutě? Ne, já bydlela v hotelu TARANTULA! Ano, tam jsem zatahovala svoje oběti! (Nalije si další sklenici.) Ano, měla jsem intimní styky s mnoha cizími muži..., bylo to po Allanově smrti to jediné, čím jsem byla s to zaplnit své prázdné srdce..., byla to asi panická hrůza, která mě hnala od jednoho k druhému. Hledala jsem ochranu – hned tady, hned tam – na těch nejnemožnějších místech – a nakonec i u sedmnáctiletého chlapce, jenže někdo to napsal řediteli: „Tato žena je morálně nezpůsobilá zastávat své místo.“ (Zvrátí hlavu nazad, zasměje se...) Ano, asi ano – v jistém smyslu je to pravda... A tak jsem přijela sem. Neměla jsem kam jít. Byla jsem v koncích. Víte, co to znamená, být v koncích?

Říkal jste, že někoho potřebujete. I já někoho potřebovala. Děkovala jsem Bohu, že mi vás poslal, zdálo se mi, že jste hodný, (Takový) přístav v rozbouřeném moři. Ale asi jsem chtěla, asi jsem se opovážila chtít...příliš mnoho! Pánové Kiefaber, Stanley a Shaw mi udělali dokonalou reklamu!

Neříkejte tomu lži! Nikdy jsem vám nelhala. V srdci ne, uvnitř v duši jsem vám nikdy nelhala... Co je? Kdo? Ach ták, někdo stojí u dveří...Ne, ne! Já nechci! Já nechci! Úpadek...Chátrání...A lítost a výčitky..., „Kdybys to byla udělala tohle, nestalo by se tamto...“

Odkazy! Chm!...A všechno to ostatní..jako třeba zakrvácené povlaky... „Potřebuje převlíknout postel!“ – „Ano, maminko. Ale nemohly bychom si na to vzít nějakou černošku?“ ...Ne, to jsme samozřejmě nemohly. V domě už nebylo nic než...Smrt. – Sedávaly jsme proti sobě a smrt od nás nebyla dál, než jste vy ode mě...ale obě jsme dělaly, že jsme o ní v životě neslyšely! Její protipól je Touha. Jak se mi můžete divit? Copak se mi můžete divit?

Mitchi, vezměte si mě za ženu. Ne? Tak tedy koukejte ať jste venku! Koukejte zmizet než začnu křičet!

MILAN KUNDERA

KDYBYS TAK RADEJI MLČEL

Nemluv mi, nelži o lásce!
Z každého tvého slova slyším,
jak na mne fuká červotoč.
Mám rád, mám rád, mám rád...
Vždyť já vím, že tvoje srdce
je omotáno cizí kadeří!
Nelži, že jsou to moje vlasy!
Nevěřím, nevěřím!
Vždyť tvoje slova, to je rákosí a les
a mlhovina, za níž kráčíš v chvatu
s kloboukem do tváře a s tváří do kabátu.
Já tě však vidím! Za všemi slovy tě vidím!

/ 28 /

Já vím, kam jdeš! Já znám ty dveře!
Já znám to jméno na nich!
Cítím tu horečku, co jde ti po těle!
Vidím tvé oči, jak se ohlížejí,
plaché a zbabělé...

 Mlč, mlč,
já všechno vím!... Ach, kdybys nemluvil,
že mne máš rád... Kdybys tak raděj mlčel...
Jak tenkrát. Na začátku. Kdysi.
Tehdy byls němý.
Byls jak medvídek.
Nemluvíš o lásce
a byl jsi láska sama,
ach, chlapečku můj, lásko,
lásko milovaná...

 Co? Co zas říkáš?!

Mlč už proboha!!

/ 29 /

Dáma — ona je jediný střed pozornosti, všemi pohledy

Moliér Misanthrop

krácený úryvek

Roman

řihtroukli herci

Jedni z těch velikých řečníků našich dnů,
co neumějí nic a řečnit hodinu...

Jak když se rozfouknou plevy a pod plevami
nic, ani zrníčko, mlácení prázdné slámy.

Nu vida, jak se hned rozproudí zábava,
když začnem do bližních, tlouct hlava nehlava.

No Timant například, s tou spoustou hloupých šprochů!

Timanta, přiznám se, nechápu ani trochu.

Nemá kam pospíchat a pořád pospíchá,
mrkne, jak když chce říct: "Ve všem je pleticha!

Já to vím!" Říct vám drb, tak to je v sedmém nebi.

On už jde na nervy jenom tím, jak se šklebí!

Důvěrně zamumlá pár zaručených zpráv:

"Nikomu ani muk" a on je to jen blaf
namísto zázraku, i dobrý den vám šeptá,
jakoby sděloval nějakou tajnost, brepta.

všichni jsou prohnaní

obyčejně

naštvaráci

přihlouplé

keci
vyšmávké

Chodí prý s Belisou, podle posledních zpráv

Chudinka jako on s tou se o něčem baví!

Přijde vás navštívit a ono prostě není

o čem s ní povídat, hotové utrpení,

pár nanicovatých slov, pípne ano, ne,

přikývne možná snad a hovor uzavře

v stupidním mlčení, nepromluví, je nemá,
marně se snažíte najít banální téma.

Jé krásně, sprchlo si, je zima, to je hic,

promrskáváte to znova a ona nic.

A tak jen čekáte, kdy konečně se zvedne,

kdepak, přišla k vám na celé odpoledne,

ptáte se kolik je, zíváte o sto šest,

dřepí jek přibitá a musíte to snést!

A mladý Kleont se teď nějak vysvětlí, že?

Schází se u něho smetánka Paříže.

Stůl plný lahůdek, aby to nevyhrával!

Jen svému kuchaři děkuje za ten nával

Mně jeho nechutná přihlouplá vizáž zhnusí

i delikatesy a vyhlášené mlsy.

Opravdu celý on, člověk ho zrovna vidí!

Bože jak já umím nádherně popsat lidi!

v duchu vysmáde

naštvané

poroučné

vci na náhup
nazlobení

poroučné

vyemane udíveně

Tečky

UM

Tennessee Williams Mluv ke mně jako dešť /Monolog Ženy/

Já... chci odejít. Sama. Nastěhuju se pod smyšleným jménem do malého hotýlku na pobřeží... Jako Anna... třeba Jonesová. Pokojská bude drobná stará paní a bude mi vyprávět o svém vnoučkovi... A pokoj bude stinný, vzdušný a plný šumu... Ano, deště. A úzkost zmizí. A stará paní za chvíli řekne slečno, máte ustláno, a já řeknu děkuju... vemte si z mé kabelky dolar. Pak se za ní zavřou dveře a já zůstanu sama. Okna tam budou vysoká s dlouhými modrými žaluziemi a pořád bude pršet... pršet... pršet. A můj život bude jako ten pokoj, vzdušný, stinný a plný toho šumu...

Každý týden dostanu poštou šek. Přesně jako hodiny. A stará paní mi ho vymění za hotové peníze a přinese mi knihy z knihovny a vyzvedne prádlo... Pořád budu mít všechno čisté. Budu nosit jen bílé šaty. Nikdy už nebudu docela zdravá a plná elánu, ale občas se budu moci procházet na promenádě. A budu chodit na své oblíbené místo na pláži nedaleko pavilónu, kde hraje hudba... a pořád bude pršet a pršet a pršet... Ale já budu tak vyčerpaná tímto městem, že mi bude příjemné naslouchat dešti. Bude tam božský klid. Vrásky mi z tváře zmizí a oči mě přestanou pálit.

Nebudu mít žádné přátele ani známé. Až budu ospalá, vrátím se zpátky do hotelu. Vrátný mi řekne dobrý den, slečno Jonesová, a já se jen usměju a vezmu si klíč. Nikdy se nepodívám na noviny ani nebudu poslouchat rádio, vůbec nebudu tušit, co se děje ve světě. Ani si neuvědomím, že čas míjí. A pak se jednou podívám do zrcadla a uvidím, že mi šedivějí vlasy a poprvé si uvědomím, že žiju v tom malém hotýlku pod cizím jménem, bez přátel a známých, docela sama už dvacet pět let. Budu tím trochu překvapena, ale nebudu si tím lámat hlavu. Budu ráda, že čas tak nepozorovaně uplynul.

Někdy půjdu možná do biografu. Sedět budu vřadu a kolem bude tma a neznámí lidé si mě ani nevšimnou. A budu číst tlusté knihy nebo paměti dávno zesnulých spisovatelů. Budou mi bližší než lidé, s nimiž jsem se stýkala, než jsem odešla do ústraní. A tohle přátelství s mrtvými básníky bude radostné a příjemné, protože se jich nebudu muset dotýkat nebo odpovídat na jejich otázky. Budou ke mně mluvit, ale nebudou čekat na odpověď. A jejich hlasy, které mi budou vysvětlovat různá tajemství, mě vždycky uspi. Usnu s knihou v ruce a bude pršet a pršet a pršet...

A jednoho dne až dočtu knihu nebo se vrátím sama v jedenáct večer z biografu, podívám se do zrcadla a zjistím, že mám bílé vlasy. Docela bílé, jako pěna na vlnách. Dotknu se rukama těla a zjistím, že jsem tenká. Budu hrozně tenká. Skoro průhledná. Těněř neskutečná. A uvědomím si, budu to vědět, i když ne docela jasně, že žiju v tom hotýlku sama, sama... sama bez odpovědnosti, bez úzkosti, vzrušení už skoro padesát let.

Půl století. Skoro celý lidský život. Už si ani nebudu pamatovat jména lidí, které jsem dřív znala, ani nebudu vědět, co to je čekat na někoho, kdo třeba nepřijde... A pak se podívám do zrcadla a uvědomím si, že nyní přišel čas, abych šla ještě jednou na promenádu, a tam mě bude šlehat silný vítr, takový bílý, svěží vítr, který letí ze samého konce světa, nebb ještě z větší dálky, z chladného nekonečného vesmíru nebo ještě ze vzdálenějších prostorů, snad až kdesi za vesmírem... Půjdu ven a budu se procházet po promenádě a budu sama čím dál tenčí a tenčí a tenčí. Až nakonec nebudu mít vůbec žádné tělo a vítr mě zvedne do náručí, do bílého studeného náručí a odnese si mě navždycky.

JSEM JAKÁ JSEM

- veliký jezdecký portrét
- veliký portrét v nadživotní velikosti
- veliký portrét zepředu z profilu na jedné noze
- veliký pozlacený portrét
- veliký portrét velikého divotvorce
- veliký portrét velikého mocnáře
- veliký portrét velikého myslitele
- velikého poskoka
- velikého mravokárce
- vznešeného a smutného vtipálka
- hlava velikého nasírače
- hlava mírumilného agresora
- policejní hlava velkého osvoboditele
- hlava Adolfa Hitlera
- hlava pana Thierse
- diktátorova hlava
- hlava nájemného střelce
- z kterékoliv země
- jakékoliv barvy pleti
- hlava nenáviděná
- hlava nešťastná
- hlava k odbouchnutí
- hlava k zmlácení
- hlava strachu.

- 1) Já jsem vždy jaká jsem } *otřápnit sama sebe*
Jsem prostě taková —
- 2) Když mám chuť směju se → *omni nemí nikdo*
řehodát
- 3) I když se nikdo tak nechová
- 4) Mám ráda koho ráda mám *neskákat do věcí*
- 5) A není to moje chyba —
- 6) Že je to vždycky někdo jiný *nahlas*
- 7) Kdo mě tu v noci líbá *zadržet*
- 8) ~~Jsem vždy jaká jsem~~ *střípný, klidně*
- 9) ~~Jsem prostě taková~~
- 10) Něco jiného kdo po mně chce
Ať si mě vychová

- 11) Stvořená k milování
Na tom se těžko co změní. *Pyšní*
- 12) Podpatky vysoké
-A tělo ztepilé *reklama*
na sebe

sebelitoz Prsa mám tvrdá dost
A pod očima kruhy
pojetí Pojďte, jsem pro radost
si mě v předmít Co pak cítí ten druhý!
Co je vám do toho —
Vždyť já jsem jaká jsem !!

A nic vám není do toho —
-Příběhu co se mi stal *
Ano, Milovala jsem někoho
On mě též miloval

NE, DYŠNĚ - NEFKAT 11051

"Slava"

vychovávat si to

Jak děti jsme se měli rádi

Prostě byla to láska

~~Která už náhle není~~

Když se ti líbím proč ti to vadí ?

Jsem tu abys mě laskal

A na tom se sotva co změní .

PÍSEŇ KRVE

Na světě jsou veliké kaluže krve

kam jenom teče všechna ta vylitá krev

pije ji snad zem a je z ní opilá

podivné ožralství věru

tak klidné... tak jednotvárné...

Ne zem se neopíjí

zem se nepotácí sem a tam

ta pravidelně tlačí svou káru čtyř ročních dob

děšť... sních...

mráz... letní dny...

nikdy není opilá

sotva si čas od času dovolí

nešťastně zasoptit z nějaké sopky

Země se točí

točí se svými stromy... se svými zahradami...

se svými domy...

točí se svými ohromnými kalužemi krve

a všechno co je živé se točí s ní a krvácí...

Kašle na to

země

točí se a všechno co žije se dává do křiku

ona na to kašle

točí se

a nepřestává se točit

a krev nepřestává téct

Kam jenom teče všechna ta vylitá krev

krev zabitých... krev válečného vraždění...

krev trápení...